

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

paa Landbrug, for det vil sige det samme som Gældsstigninger. Det vil være en Gældsbelastning paa Grund af saadanne høje Kornpriser, som der ikke vil være den fjerneste Udsigt til at forrente i den Tid, der kommer efter.

Derfor vil jeg gerne allerede nu sige til det ærede Medlem, at jeg, som sagt, mener, at det vil være helt forkert *nu* at fastsætte Maksimalpriser for Høsten 1940. Det, det gælder om til sin Tid, er naturligvis at fastsætte Priser af en saadan Karakter, at det betaler sig at dyrke den danske Jord; men hertil kræves ikke saadanne Priser. De vilde medføre stor Ulykke for Landbruget, og derfor kan det ærede Medlem ikke vente, at jeg vil være med hertil. Men jeg er, som sagt, rede til, hvis man anser det for meget ønskværdigt, at ændre Tidspunktet: Udgangen af Oktober Maaned 1940 til: Udgangen af August Maaned 1940.

Grønning: Jeg takker den højtærede Minister for hans Tilsagn om at ændre Lovens Gyldighedsperiode. Derimod maa jeg beklage, at Ministeren ikke vil følge min Henstilling om allerede paa nuværende Tidspunkt at fastsætte Maksimalpriser for Høsten 1940.

Den Forhøjelse, jeg foreslog, er ikke, som Ministeren siger, 100 pCt.; den er 30 pCt. Men naar man tager i Betragtning, hvor lave Maksimalpriserne har været i dette Aar, og hvor stor en Resignation Korndyrkerne har udvist ved ikke at kræve dem forhøjet — hvilket der jo i den første Lov var aabnet Mulighed for —, vil jeg absolut hævde, at de Priser, der her er Tale om, ingenlunde er opskruede. De er egnede til at sætte den størst mulige Produktion i Gang, og det tror jeg er Hovedsagen. Mener den højtærede Landbrugsminister, at det vil være en bedre økonomisk Politik at hente det Korn, vi skal have, udefra til 28—30 Kr. end at betale Landmændene herhjemme 23—25 Kr.? Det er jo det, det drejer sig om, og det vil jeg gerne have Ministerens Svar paa.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Naar jeg før sagde, at de Priser, det ærede Medlem ønskede fastsat som Maksimalpriser for Høsten 1940, vilde betyde en Forhøjelse af op imod 100 pCt., er det naturligvis ikke i Forhold til de nugældende Maksimalpriser — det kan man let regne ud —, men sammenlignet med de Priser, vi havde i Fjor, inden

Krigen udbrød, de Priser, Høsten i 1939 var baseret paa. I Forhold til disse Priser vilde de af det ærede Medlem nævnte betyde omtrent en Fordobling, og det anser jeg for at være helt forkert af de Grunde, jeg før nævnte.

Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det af mange Grunde er ønskeligt at faa avlet saa meget Korn herhjemme som muligt, og at dette vil være meget bedre for os, end hvis vi skal købe Korn udefra; men jeg har ikke den ringeste Tro paa, at det vil være nødvendigt at gaa op til Priser som dem, det ærede Medlem nævnte — tværtimod; jeg føler mig overbevist om, at de vilde betyde en saadan Prisstigning for Jordens Vedkommende, at den intensive Drift af Jorden vilde gaa tilbage og den ekstensive Drift, som blev Resultatet af den sidste Krigs høje Priser, komme igen. Og det vilde efter min Mening baade nationaløkonomisk og for Landbrugets Fremtid være meget uheldigt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Grønning har Ordet for en kort Bemærkning.

Grønning: Jeg glæder mig over, at den højtærede Minister dog erkender, at det er en bedre Politik at give Landmændene her hjemme en nogenlunde ordentlig Pris end at skulle hente Varerne hjem fra Udlandet til langt højere Priser. Men naar Ministeren ikke mener, det vil være nødvendigt at komme op paa de Priser, jeg har nævnt, vil jeg dertil sige, at Betingelsen for at faa den størst mulige Avl frem maa dog være, at den er lønnende; men en lønnende Avl kan man ikke regne med i det kommende Aar med de Driftsomkostninger, vi har, medmindre Priserne bliver fastsat som af mig nævnt.

Over for den Betænkelse, Ministeren lod komme til Orde vedrørende Muligheden af, at saadanne Kornpriser skulde medføre høje Jordpriser — og i det hele taget en Stigning i Priserne paa Landejendomme —, vil jeg sige til den højtærede Minister, at saa længe der hviler saa store Byrder paa den danske Jord, som der gør i Øjeblikket, er der ingen Fare for, at Ministerens Frygt for høje Jordpriser og høje Priser paa Landejendomme skal gaa i Opfyldelse — og navnlig da ikke, saa længe Forholdene udadtil er saa betænkkelige, som de er.

Endvidere vil jeg gerne til Forsvar for en god Kornpris sige, at vi har intet bedre Middel til at regulere Fedevarepro-